

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 175/05
31.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Јанка Лазаревића, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Снежаном Меденицом, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела силовања из члана 103. став 1. Кривичног закона Републике Србије у покушају – у вези са чланом 19.ОКЗ, одлучујући о жалби бранилаца оптуженог – адвоката АБ и адвоката АВ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду К.бр.184/04 од 07.12.2004. године, у седници већа одржаној у смислу одребе члана 375. ЗКП, на дан 31.01.2006. године, у присуству оптуженог АА и одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог – адвоката АБ, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду К.бр.184/04 од 07.12.2004.године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Врховни суд оптуженом АА за кривично дело силовања из члана 103. став 1. КЗ РС у покушају – у вези са чланом 19. и 21. ОКЗ, за које дело је првостепеном пресудом оглашен кривим – ИЗРИЧЕ УСЛОВНУ ОСУДУ, задржавајући као правилно утврђену казну затвора у трајању од 6 - шест месеци, истовремено одређујући да се ова казна неће извршити уколико оптужени у року од 2-две године не учини ново кривично дело, с тим што уколико дође до опозива условне осуде осуђеном ће се у казну затвора урачунати време проведено у притвору од 01.07.1998. године до 03.07.1998. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Новом Саду К.бр.184/04 од 07.12.2004. године, оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела силовања из члана 103. став 1. КЗ РС у покушају – у вези са чланом 19. и 21. ОКЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци. У ову казну оптуженом је урачунато време проведено у притвору од 01.07.1998. године до 03.07.1998. године.

Истом пресудом оптужени је ослобођен плаћања трошкова поступка.

Против ове пресуде жалбу су изјавили браниоци оптуженог АА – адвокат АБ и адвокат АВ због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд преиначи побијану пресуду и оптуженог ослободи од оптужбе или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Истовремено је предложио да оптужени и његови браниоци у смислу члана 375. ЗКП, буду обавештени о седници већа.

Републички јавни тужилац у допису Ктж.бр.301/05 од 18.03.2005. године, предложио је да Врховни суд одбије жалбу бранилаца оптуженог као неосновану, а првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог АА и одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог – адвоката АБ, па је по размотрењу списка предмета, побијане пресуде, те по оцени жалбених навода, имајући у виду и предлог Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона које Врховни суд као другостепени испитује по службеној дужности, сходно одредби члана 380. став 1. тач.1. и 2. ЗКП.

Неосновано се жалбом бранилаца оптуженог првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка које се, према наводима жалбе, огледају у непостојању разлога о одлучним чињеницама, односно нејасности ових разлога, обзиром да оштећена у свом исказу није описала ниједну радњу која би упућивала на намеру оптуженог да изврши обљубу над њом, па је првостепена пресуда заснована на индицијама. Супротно жалбеним наводима, Врховни суд налази да је првостепена пресуда у изреци и разлозима разумљива, заснована на изведеним доказима који су сагласни изложеним разлозима пресуде те се из изреке и разлога пресуде тачно може закључити које је радње оптужени предузео приликом извршења кривичног дела а у првостепеној пресуди дати су јасни и логични разлози о одлучним чињеницама у вези са кривичним делом и постојањем кривичне одговорности оптуженог. Стога је жалба бранилаца оптуженог у овом делу оцењена неоснованом.

Одлучне чињенице – да је критичном приликом оптужени АА оштећену довео у двориште своје куће, на силу је увукао у стан, покушао да је принуди на обљубу употребом физичке силе и претњом да ће бацити бомбу, али је од извршења кривичног дела одустао јер је оштећена све време пружала отпор, првостепени суд је утврдио на основу исказа оштећене ББ. Оштећена нема разлога да неосновано терети оптуженог, па како је њен исказ поткрепљен налазом и мишљењем вештака судске медицине из којег произлази да су повреде које је оштећена критичном приликом задобила у пределу леђа могле настати на начин који је оштећена и описала – ослањањем на врата и кваку услед опирања оптуженом да их закључа – то је у потпуности правилан закључак првостепеног суда да се критични догађај одиграо управо онако како је то оштећена описала у свом исказу, а да је одбрана оптуженог који негира извршења кривичног дела срачуната на избегавање кривичне одговорности. Из наведених разлога, жалба бранилаца оптуженог у делу којим се побија првостепеном пресудом утврђено чињенично стање, оцењена је неоснованом.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је оптуженог АА, огласио кривим због извршења кривичног дела силовања из члана 103. став 1. КЗ РС у покушају – у вези са чланом 19. и 21. ОКЗ.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији. Врховни суд је нашао да је првостепени суд правилно утврдио као олакшавајуће околности досадашњу неосуђиваност оптуженог, релативну младост у време извршења кривичног дела, његове породичне прилике обзиром да се у међувремену оженио, као и здравствено стање оптуженог (анксиозно-депресивно стање), па је имајући у виду да је кривично дело остало у покушају и да је оптужени добровољно одустао од извршења кривичног дела, правилно закључио да оптуженом казну треба ублажити испод законом прописаног минимума.

Међутим, Врховни суд налази да управо бројност утврђених олакшавајућих околности, којима првостепени суд није дао адекватан значај, као и протек времена – више од седам година од извршења кривичног дела, указују да у конкретном случају има места изрицању условне осуде и да ће се само упозорењем уз претњу казне утицати на оптуженог да више не врши кривична дела. Стога је уважио жалбу бранилаца оптуженог у делу који се односи на одлуку о казни и оптуженом АА, на основу одредаба чланова 51, 52. и 53. ОКЗ изрекао условну осуду, задржавајући као правилно утврђену казну затвора у трајању од шест месеци, одредивши да се ова казна неће извршити уколико оптужени у року од две године не учини ново кривично дело. Овако изречена кривична санкција је адекватна степену кривичне одговорности оптуженог и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 391. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар, Председник већа-судија,

Снежана Меденица, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љи